

Herinneringen

met een glimlach

Nolke Posthuma (1981 - 2006)

Op 10 december 2006 wordt de Friese voetbalwereld opgeschrikt door het plotselinge overlijden van de dan 25-jarige Nolke Posthuma. Dit jaar zou hij 40 jaar zijn geworden. Vier van zijn beste voetbalvrienden halen samen met de ouders van Nolke de mooiste herinneringen op. "25 jaar hebben wij van onze zoon en vriend mogen genieten. Dat is veel te kort, maar we zijn ook dankbaar."

Het gesprek vindt plaats in het kantoor van Folkert en Fetsje Posthuma, de ouders van Nolke, die al meer dan dertig jaar een bedrijf in (industriële) batterijen runnen. Naast Folkert en Fetsje zitten Bouwe, Martijn, Jacob en Evert. Het zijn voetballmatten. Op het veld, maar zeker ook erbuiten. In de kantine hangt een foto van Nolke. Een jonge, frisse vent. Vrolijk, ondeugend en stoer tegelijk. Geen heilig boontje, aldus zijn moeder. Gelukkig maar.

“Een paar jaar terug vonden we het tijd om de foto van de kantine naar het kantoor te verplaatsen. ‘Waar is Nolke?’, vroegen de medewerkers van de administratie direct. We hebben de foto meteen teruggehangen. Nu hangt hij er weer. En hij gaat nooit meer weg.”

Liefhebber

Als kleine jongen is Nolke al gek op voetbal. Als zijn vader Folkert een wedstrijd speelt, staat Nolke langs de lijn met een bal onder zijn arm. Als hij oud genoeg is om lid te worden, meldt hij zich aan bij IJVC, de plaatselijke vereniging uit IJlst. Fetsje laat een meegenomen foto van een kleine Nolke zien. Stralend van geluk poseert hij in het felblauwe tenue van IJVC. De zwart-witte bal houdt hij strak tegen z'n lichaam. Zijn eerste wedstrijd in de F-jeugd gaat met 19-0 verloren. Met een glimlach komt hij thuis. “Hij had geen bal geraakt, maar hij vond het machtig mooi.”

‘De foto van Nolke in het kantoor gaat nooit meer weg’

In vergelijking met zijn leeftijdsgenoten is Nolke een bovengemiddeld talent, zo vertelt Bouwe. “Hij had snelheid, een atletisch

lichaam en het vermogen om als middenvelder van 16 meter tot 16 meter te spelen. Pas later in zijn jeugd zagen de trainers dat hij ook een neusje voor de goal had. Toen hij voorin werd opgesteld, ontpopte hij zich tot een echte nummer negen.” Verdedigers hebben het lastig tegen Nolke, vult Martijn aan. “Als je tegenover Nolke stond, moest je scherp zijn. Het was niet leuk om tegenover hem te staan. Ik kan me een wedstrijd herinneren, uit tegen DWP. Hij scoorde drie keer, waarvan eentje door een schot ter hoogte van de cornervlag. Typisch Nolke. Hij kon uit alle hoeken scoren.”

Nadat hij jaar in, jaar uit zijn kwaliteiten etaleert op de velden van IJVC, is hij in 2006 toe aan een nieuwe uitdaging. “Ik was blij dat hij de overstap maakte naar LSC”, vertelt Folkert. “Bij IJVC ging het hem op een gegeven moment te eenvoudig af. Hij werd gemakzuchtig. Dat heb ik toen ook tegen hem gezegd. Bij LSC bloeide hij weer op. Zijn laatste wedstrijden herinner ik me nog goed. Een jong veulen was het. Hij bleef maar rennen. ‘Nu ben je lekker bezig’, dacht ik. Conditioneel was hij ijzersterk. Een paar wedstrijden later ging het helemaal mis.”

10 december 2006

De gedachten dwalen af naar het fatale moment. Geen van de aanwezigen aan tafel maakte het bewust mee, maar ze weten nog precies hoe ze het hoorden.

Bij een 1-2 voorsprong in de uitwedstrijd tegen Forward uit Groningen wordt Nolke ingebracht. Met zijn snelheid en loopvermogen moet hij de moegestreden studenten verder uitputten. Precies zoals hij dat zo goed kan. Rennen, sleuren, scoren. Maar na een van zijn eerste balcontacten gaat het verschrikkelijk mis. Hij wordt onwel en met een ambulance wordt hij afgevoerd naar het UMCG. Onzekere momenten volgen. Minuten, uren verstrijken. Wanneer Folkert en Fetsje aankomen bij het ziekenhuis, valt de bus van LSC direct op. "Dat vond ik heel bijzonder", herinnert Folkert. "Al zijn teamgenoten stonden op hem te wachten, hopen dat hij nog naar buiten zou komen." Nolke komt niet meer naar buiten. Enkele uren na zijn invalbeurt, komt hij te overlijden.

'Hij kon uit alle hoeken scoren'

Aan het einde van het seizoen worden de resterende minuten in Groningen ingehaald. Het blijft 1-2. Folkert: "Die punten gingen mee naar Friesland. We hadden al genoeg achtergelaten. Zo voelde dat voor ons, maar ook voor zijn teamgenoten. Zij gingen met 20 man naar

de wedstrijd, en keerden met 19 terug. Het team was incompleet zonder Nolke."

Op het moment dat er in het ziekenhuis voor zijn leven wordt gevochten, wachten zijn (voetbal)vrienden in spanning af. Bouwe: "Het bewuste moment staat me nog helder voor de geest. Ik werd gebeld door Wytse, het zusje van Nolke. Ze vroeg of ik wist of Nolke bepaalde medicijnen gebruikte. Het was een kort gesprek. Het voelde direct niet goed. Ik zou die avond Sinterklaas vieren, maar ben meteen vertrokken." Alsof het zo moet zijn, verzamelt iedereen zich in het café. Zijn beste vrienden, maar ook minder bekenden. Er wordt gewacht, gepraat en geklaverjast om niet aan het zwartste scenario te hoeven denken. Rond half zes komt het vreselijk nieuws binnen. Hun vriend is niet meer.

Bouwe stapt met een aantal anderen direct in de auto. "Zonder na te denken zijn we naar Groningen gereden. Er werd geen woord gezegd in de auto. Dan duurt een rit naar Groningen lang, kan ik vertellen." De dag na zijn overlijden komen ze nogmaals samen. Dit keer in de kantine van LSC. Ook zijn oud-teamgenoten zijn aanwezig. "Het was een emotionele, maar tegelijkertijd mooie avond. Iedereen stond schouder aan schou-

der, of je nou bij IJVC speelde of bij LSC. Ik kijk er met een warm gevoel op terug", vertelt Martijn. Ook tijdens de uitvaart staat het vol van de mensen. Zijn vriendengroep bewijst hem een bijzondere laatste eer.

Foar ús Nolke

Kom ut it lân fan Nolke P.

Ús maat op it fjild en yn't café

Dit is it lân wer we tinke oan

dyn glimlach fan ear tot ear

In maat fan dy te wêzen, wy foenen it in grutte ear

Een week later speelt Jacob met zijn club Flevo Boys tegen koploper HHC Hardenberg. Hij traint de hele week niet, maar na lang nadenken besluit hij om toch te keepen. "De hele vriendengroep kwam kijken. Achter het doel was het bomvol. We kwamen met 0-1 achter, maar wonnen alsnog met 4-2. ▶

Toen we scoorden, werd ik door iedereen omhelst. Ik voelde me onoverwinnelijk die middag. Doordat iedereen letterlijk en figuurlijk achter mij stond, had ik het gevoel dat ook Nolke die middag aan mijn zijde was. Alsof hij me vertelde, dat ik die wedstrijd moest winnen."

Leegte

Nolke laat een enorm gat achter. In de vriendengroep, in zijn voetbalteam, maar ook in het familiebedrijf. Folkert: "Nolke was niet het type student. Toen hij een richting moest kiezen, twijfelde hij tussen werktuigbouwkunde en elektrotechniek. Hij vertelde ons dat hij elektrotechniek wilde kiezen, omdat hij dan sneller in het bedrijf zou kunnen stappen. 'Wat wil je zelf?', vroeg ik hem en hij antwoordde werktuigbouwkunde. 'Dan is de keuze snel gemaakt, jongen', zei ik. Alsnog kwam hij snel binnen het bedrijf terecht. Hij begon onderaan op de werkvloer, hij deed verschillende klusjes. We vulden elkaar goed aan. Nolke hield ervan om op de werkvloer te zijn. Dat gaf mij de ruimte om op pad te zijn, klanten te bezoeken. Nolke was al snel een belangrijke kracht binnen het bedrijf. Hij was inmiddels ook vennoot geworden. Toen hij wegviel, liet hij een enorm gat achter. We waren weer terug bij af. De toekomst van het bedrijf was weg. Vervolgens ga je in de overlevingsstand. 'Hoe verder?', vroegen Fetsje en ik elkaar. Gelukkig is het met het bedrijf goed gekomen."

De mooiste herinneringen

Later in het gesprek vloeien de anekdotes rijkelijk. Af en toe valt er een stilte. Er komt bier op tafel. "Wist je nog?", begint Evert. "Wat had hij het lastig, toen hij bij LSC ineens op zondag moest voetballen. Moest-ie op zaterdagavond ineens z'n biertje laten staan. Om elf uur ging hij vaak naar huis. 'Mietje!', werd er dan lachend geroepen. In de derde helft raakte hij pas echt in vorm bij Live is Life van Opus. Hij kon de warming-up van Maradona perfect nadoen. Met een serieus gezicht en een biertje in zijn linker- en rechterhand. Altijd als ik dat nummer hoor, krijg ik weer kippenvel."

Jacob begint over de tijd dat ze dichtbij elkaar woonden in Oosthem, op een steenworp afstand van IJlst. "We woonden in huizen die eigenlijk bedoeld waren voor bejaarden, maar wij zorgden ervoor dat de gemiddelde leeftijd naar beneden ging. Wat een prachtige tijd was dat. De weekenden stonden in het teken van sport. Voetballen, zwemmen of bootje varen. 's Zomers keken we gezamenlijk naar het EK of het WK. Stoelen en televisie in de voortuin, kratje bier erbij. Het maakte onze vriendschap nog hechter."

Na het overlijden van Nolke blijven zijn vrienden Folkert en Fetsje bezoeken. Fetsje: "We hebben tegen elkaar gezegd dat het vast wel een keer zou stoppen. Maar dat is nooit gebeurd. De deur staat altijd voor ze open, dat weten ze. Op 10 juli, zijn verjaardag, en 10 de-

ember komen ze steevast langs. Dan staat er een biertje koud. Er wordt niks afgesproken. We vinden het heel bijzonder en waardevol dat de band zo goed is gebleven en dat de jongens blijven langskomen. Het zijn nu veertigers met kinderen. Achttien kinderen, om precies te zijn. Ik hou het bij in mijn telefoon. En alle kinderen weten wie Nolke is."

Hij werd uit het leven gerukt, zo wordt er aan tafel verteld. Het overlijden van Nolke was abrupt en wreed, maar een lijdensweg bleven hem, zijn ouders en zijn vrienden bespaard. "Toen we in de auto zaten naar het ziekenhuis, zeiden we tegen elkaar dat we hoopten dat hij niet als een kasplantje verder zou moeten leven. 25 jaar hebben wij een fantastische zoon gehad. Hij heeft zoveel plezier gehad in zijn leven, al blijft het veel te kort." ◀

'De deur staat altijd open voor de vrienden van Nolke'